

Пролог

Тиша в трьох частинах

Знову настала ніч. У шинку «Путь-камінь» запала тиша, і це була тиша в трьох частинах.

Найочевиднішою частиною була порожня лунка тиша від того, чого не вистачало. Якби був якийсь вітер, він би зітхав поміж дерев, від нього вивіска шинку гойдалася б, порипуючи, на гаках, і він вимів би тишу на дорогу, наче запізніле осіннє листя. Якби всередині шинку були відвідувачі, бодай жменька людей, вони б заповнили тишу розмовами та сміхом, стукотом і гамором, яких очікують від корчми в темні вечірні години. Якби була музика... Але ні, звісно, ніякої музики не було. Власне, нічого з цього там не було, а тому тиша залишалася.

11

Всередині «Путь-каменя» біля одного кутка шинквасу скоцюбилися двоє чоловіків. Вони пили з мовчазною рішучістю, уникаючи серйозних обговорень тривожних новин. Таким чином вони додавали до більшої, пустотілої тиші маленьку, похмуру. Виходив своєрідний сплав, контрапункт.

Помітити третю тишу було нелегко. Ймовірно, послухавши годинку, її можна було б відчутти в дерев'яній долівці під ногами та в дебелих барилах за шинквасом, які ледь трималися купи. Вона була у вазі чорного кам'яного каміна, в якому зберігався жар давно померлого вогню. Вона була в повільному ковзанні білої лляної ганчірки вздовж волокон деревини, з якої було зроблено шинквас. А ще вона була в руках чоловіка, який стояв там і полірував шматок червоного дерева, який і без того виблискував у світлі ламп.

Цей чоловік мав по-справжньому руде волосся, полум'яно-руде. Очі в нього були темні й відсторонені, а рухався він із непомітною певністю, яка приходить із чималими знаннями.

«Путь-камінь» належав йому, так само, як і третя тиша. Так і годилося, бо це була найбільша тиша з трьох, яка огортала інші. Вона була глибока й широка, як кінець осені. Вона була важка, як великий обточений річкою камінь. Вона була терплячим звуком людини, що чекає власної смерті, схожим на той, який видає зрізана квітка.

Розділ перший

Місце для демонів

Був вечір повалка, і в шинку «Путь-камінь» зібралися звичні відвідувачі. П'ятеро відвідувачів — не бозна-яка клієнтура, але тепер більше п'ятьох до «Путь-каменя» одразу й не заходило: такі вже були часи.

12

Старий Коб виконував свою роль оповідача та роздавача порад. Чоловіки біля шинквасу сьорбали потроху свою випивку та слухали. За дверима підсобки стояв молодий шинкар, який усміхався, вислуховуючи подробиці знайомої історії.

— Прокинувшись, Таборлін Великий довідався, що його замкнули у високій вежі. У нього забрали меч і відібрали все: ключ, монета, свічка. Ці речі зникли. Але розумієте, це було ще не найгірше... — Коб помовчав, щоб справити враження, — ...бо лампи на стіні горіли синім!

Грем, Джейк і Шеп кивнули самим собі. Ці троє друзів вирости разом, слухаючи Кобові оповідки та не дослухаючись до його порад.

Коб уважно придивився до найновішого, найуважнішого слухача зі своєї нечисленної аудиторії — ковальчука.

— Знаєш, що це означало, хлопчиську? — ковальчука всі називали хлопчиськом попри те, що він був на п'ядь вищий за всіх інших місцевих мешканців. Зважаючи ж на звичаї, прийняті в маленьких містечках, він, найімовірніше, лишатиметься «хлопчиськом», доки в нього не виросте добряча борода чи поки він не роз'юшить комусь через це носа.

Хлопчисько повільно кивнув.

— Чандріяни.

— Правильно, — схвально проказав Коб. — Чандріяни. Усі знають, що синій вогонь — одна з їхніх ознак. Тепер він...

— Але як вони його знайшли? — втрутився хлопчисько. — І чом вони його не вбили, як мали змогу?

— Ану цить, усі відповіді матимеш іще до кінця, — сказав Джейк. — Просто дай йому розповісти.

— Не треба, Джейку, — озвався Грем. — Хлопчиськові просто цікаво. Пий собі.

— Я своє вже видудлив, — пробурчав Джейк. — Мені б ще випити, та шинкар і досі білує шурів у підсобці. — Він підвищив голос і лунко застукав порожнім кухлем по шинквасу з червоного дерева. — Гов! Тут люди пити хочуть!

З'явився шинкар із п'ятьма мисками печені та двома теплими круглими хлібинами. Рухаючись зі жвавою вправністю, він налив іще пива Джейкові, Шепові та Старому Кобові.

Поки чоловіки займалися вечерею, про оповідку тимчасово забули. Старий Коб розправився зі своєю мискою печені з хижою вправністю запеклого холостяка. Коли він доїв свою хлібину та повернувся до оповідки, інші ще здували пару зі своїх мисок.

— Тепер Таборлін мусив тікати, але, озирнувшись довкола, побачив, що в його камері жодних дверей. Жодних вікон. Довкола нього був тільки гладенький твердий камінь. Із цієї камери не тікав іще ніхто.

Але Таборлін знав імена всіх речей, а тому міг порядкувати всіма речами. Він сказав каменю: «Трісни!» — і камінь тріснув. Стіна порвалася, мов папірець, а крізь утворену дірку Таборлін зміг побачити небо та вдихнути солодке весняне повітря. Він підійшов до краю, глянув униз і без жодних сумнівів вийшов просто в повітря...

Хлопчисько вибалушив очі.

— Та невже?!

Коб серйозно кивнув.

— Тож Таборлін полетів униз, але у відчай не впав. Бо він знав ім'я вітру, а тому вітер його слухався. Він заговорив до вітру, і той заходився його колисати й ніжити. Вітер

приніс його на землю лагідно, мов пушинку, та поставив на ноги з м'якістю материнського поцілунку.

А діставшись землі та відчувши біль у боці, в тому місці, де його штрикнули, він побачив, що там навіть подряпинки не було. Ну, може, то йому просто поталанило. — Коб багатозначно постукав себе по носі збоку. — А може, тут якось був замішаний амулет, який був у нього під сорочкою.

— Який амулет? — нетерпляче запитав хлопчисько з повним ротом печені.

Старий Коб відкинувся назад на табуреті, радий можливості розповісти більше.

— За кілька днів до цього Таборлін зустрів на дорозі мідника. І хоч харчів у Таборліна було небагато, він поділився вечерею зі стариганом.

— Так, власне, і треба, — тихенько сказав хлопчиськові Грем. — Усі ж бо знають: «Мідник платить за добро двічі».

14 — Ні, ні, — забурчав Джейк. — Скажи правильно: «Від мідника порада — за добро подвійна відплата».

Вперше за вечір подав голос шинкар.

— Насправді ти пропустив більше половини, — сказав він, стоячи у дверях за шинквасом.

Мідник завше платить хутко.

Раз — за всяку обладку.

Двічі — як поможеш зразу.

Тричі — за тяжку образу.

Коли чоловіки біля шинквасу побачили, що там стоїть Коут, їхні обличчя набули майже здивованого виразу. Вони вже не один місяць приходили до «Путь-каменя» щоповалка ввечері, і Коут досі не прохопився жодним словом із власної волі. Утім, сподіватися на щось інше насправді було марно. Він прожив у містечку лише рік чи щось таке. Він іще був чужим. Ковальчук жив тут з одинадцяти років, а його досі називали «тим хлопчиськом із Ранніша», так, наче Ранніш — це якась чужа країна, а не містечко менш ніж за тридцять миль звідси.

— Просто чув якось таке, — явно знітившись, промовив Коут, щоб заповнити тишу.